

Dědo, vyprávěj..

„Dědóó, prosím vyprávěj mi ten příběh o Floriánkovi, ten co se mi tak líbí.“ Už zase Filípku? Vždyť jsem ti ho vyprávěl včera. „Dědo prosím.“ No dobře, tak se zvrtej do peřiny a poslouchej. Toto se povídalo tenkrát, a zda je to pravda či ne, to nikdo nikdá nezjistil.

V jedné malé vesničce v Čechách žil dlouhá léta postarší pán Florián. Kde se ve vísce vzal, to nikdo nevěděl. Prostě tu byl. „Dědo, a jak ten Floriánek vypadal?“ No, nebyl velký ani malý, ani tlustý ani tenký. Měl zrzavé vlasy a jemné fousky po celé bradě. A oči, no ty měl blankytně modré, jako ta naše studánka za trnkovým keřem. Bydlel za zbrojnicí v malé sedničce. „Dědó, a v té zbrojnici byly pušky a zbraně?“ Ne, ty popleto, tam byla uložena požární výzbroj. „Dědo, to já vím, to znám. My jsme se byli podívat do zbrojnice se školkou. Byli tam hasiči a měli dlouhé hadice a velké přilby a obrovské červené auto, a na něm měli stříkačku.“ No tak Filípku, přestaň skákat na posteli a zalez pod peřinu! „Dědo, víš, až budu velký, tak budu taky hasičem.“ Ale prosím tě, to bys musel hodně jíst, a né zobat z talíře jak sýkorka. „Ale dědo, když já mám ještě malé břicho a do něho se tolik nevejde. Podívej, ty máš velké břicho a tak se do něj vejde deset knedlíků.“ No dobře Filípku, ale hasič musí být nejen silný, aby zvládl zkrotit vodu a oheň, ale musí mít i kázeň. „Co to dědo povídáš, takové slovo neznám.“ To znamená Filípku, že když řeknu, že máš vlézt pod peřinu, tak tam rychle vlezeš a je to. „Tak já se už kázním a ty dědo povídej.“

Ve vísce často říkali, „Floriánka nám seslalo samo nebe“ a také si ho vážili. Pravdou bylo, že co tam Florián žil, nepotkaly vesničku žádné požáry, povodně či jiná neštěstí. Floriánek každý den obcházel vesničku, tam se pozdravil se starostou, tam zašel na káfičko, třeba k paní Chaloupkové. Jindy se podíval do komínů, jestli je už nemá vymést nebo pomáhal najít zatoulanou kravku. Jednou, když obcházel pole, kroutil hlavou. No, letos bude potřeba tuhle zasít ječmen a tuhle žito a podél strniště postavit menší hrázku a koryto říčky prohloubit. A lidé, protože mu věřili, vše s jeho pomocí učinili. A vyplatilo se. Na začátku léta přišly deště a povodeň se vísce vyhnula. Vše tu klapalo jak hodiny na věži. V létě, když bylo vedro, chodil Florián po polích a kontroloval kupy sena, aby se náhodou nevznítily. Na podzim ořezával dlouhé a suché větve, aby pod tíhou sněhu nezpůsobily nějakou kalamitu. No, pořád něco dělal a navíc zadarmo. Říkával „Ne ne, nic za to nechci, to já dělám rád, to bejvávala dicinky moje práce.“ Tak to šlo léta a léta.

„Dědo, a pak se přistěhoval ten tlustoch, že jo!“ Tak, tak. Jednoho dne se do vísky přistěhoval pan Škrbule. Takový zavalitý pán bez vlasů a pořád mluvil a používal cizí slova. Taky nosil frak, aby vypadal noblesně. Ten pan Škrbule byl ale vykutálený podnikatel a Florián mu nešel k chuti. Přemýšlel, jak by se ho zbavil a vydělal nějakou korunku. A tak chodil po vísce a pomlouval Floriánka, že špatně vymetá komíny a že na to musí být certifikát a mával v rukou lejstry, na kterých bylo zlaté písmo a všelijaká razítka. Chodil za paní starostovou a nosil ji pralinky až z Vídně. Dobře věděl, že má na svého muže velký vliv. Také chodil po polích a vykřikoval „S tímto daleko nedojdete, teď se pěstuje kukuřice, ta se pane, draze prodává na trhu, to byste měli penízků.“ A někteří lidé i starosta mu přitakali a seli na polích kukuřici. Floriánka už si nezvali domů, ale platili panu Škrbulovi, aby měli také doma ten zlatý certifikát. Jen paní Chaloupková kroutila hlavou a myslela si své. Jednoho dne, tak jako jindy vyhlížela na cestě Floriánka. Kafe vonělo, buchtý se pekly, jenže Florián nikde. Sednička za zbrojnicí byla prázdná a po Floriánkovi jako by se slehla zem. Každý den chodila paní Chaloupková vyhlížet, jestli se Florián nevrací. „To je smutný dědo, že jo, a nevíš, kam šel?“ Kdo ví, třeba se už nemohl koukat, jak vesnička pustne. Třeba šel do jiné vesničky, kde taková zloba a chamtivost ještě nedošla. Tak už zavři očka a poslouchej, jak to dopadlo.

Ve vísce se brzy začaly dít věci. Na jaře přišla velká voda. Kukuřice vodu na polích nezadržela, ta zatopila část vesničky a podemlela starý mlýn. Úroda přišla vniveč a víska se musela zadlužit. Pár týdnů po povodních shořel hospodáři seník i se stájemi. A v zimě, když mrzlo a sněžilo, spadl velký strom na starostův dům a rozbořil mu celou střechu. Pan Škrbule raději nevycházel z domu, aby mu to lidé nedávali za vinu. Častokrát lidé ve vísce vzpomínali na Floriánka, jak jim tu s ním bylo dobře. Doufali, že se k nim snad jednou zase vrátí. Paní Chaloupková chodila každý den ke kapličce, nosila čerstvé kvítí a prosila Floriánka za odpuštění. A kdo ví, jestli to nakonec nebyl sám patron všech hasičů, svatý Florián.

Děda dopovídal a zahleděl se na Filípka. Ten si pochrupával dětským spánkem a zdálo se mu o velkém červeném hasičském autě.